

En gennemførelse af denne lovgivning vil i sig selv give mulighed for en mærkbar forbedring af vore arbejdspladers konkurrenceevne.

På det private arbejdsmarked vil lønningerne i løbet af de to overenskomstår skulle stige med 3,5 pct. Hertil kommer naturligvis omkostningsvirkningen af arbejdstidsforkortelsen. Indregner man en produktivitetsforbedring som følge af arbejdstidsforkortelsen på en tredjedel, bliver denne omkostningsvirkning på 1,6-1,7 pct. Gennem hele perioden bliver der altså for så vidt tale om en omkostningsforøgelse på 5,1, måske 5,2 pct.

Det er imidlertid regeringens overbevisning, at jo mere vi kan begrænse omkostningsstigningen, jo mere kan vi naturligvis også forøge beskæftigelsen og altså formindske arbejdsløsheden. Derfor vil regeringen stille forslag om at refundere et beløb svarende til 1,5 pct. af lønsummen på de beløb, som arbejdsgiverne indbetaler gennem den fælles opkrævningsordning. Tager vi hensyn til denne reduktion af arbejdspladsernes omkostninger, når vi ned på en omkostningsstigning på 3,6, måske 3,7 pct. over den samlede 2-årige periode.

Forudsætter vi lønstigninger i de lande, vi især skal konkurrere med – og det tror jeg er realistisk – på 4-5 pct. om året, vil denne udvikling indebære en forbedring af den danske konkurrenceevne på mellem 4 og 6 pct. i løbet af de to år.

Der påhviler nu samtlige ledere inden for erhvervslivet et afgørende ansvar for, at de muligheder, dette indebærer, også bliver udnyttet til det yderste til en forøgelse af produktionen og til investering i ny produktion.

Samtidig foreslår regeringen en forhøjelse af aktieselskabsskatten fra 40 til 50 pct. Herved finansieres for så vidt nedsættelsen af arbejdsgiverafgifterne.

Regeringen er naturligvis helt klar over, at det er en meget stram ramme, vi således lægger for lønudviklingen, men vi er overbeviste om, at der er stor forståelse for, at vejen til øget realløn ikke går gennem en kraftig forøgelse af